

1801 2den Del. af Finantslovs. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 1802

det vil sige under det Begreb; derimod har jeg ganske vist talt om, at de store Kirkemidler, som i en vis Forstand ere Statens Midler, skulde undergives en anden Control, end nu er Tilfældet, under en eller anden hensigtsmæssig Form, og det er en Anskuelse, som jeg ganske vist uærer. Men hvorledes man derfra eller fra det nuværende Forslag kan slutte, at jeg ogsaa vil have Amtsrædsregnskaber og Sognerædsregnskaber opførte paa Finantsloven, hvorledes det er forstandigt, og hvorledes man har fundet Leilighed til at komme frem med dette, skal jeg ikke inklade mig nærmere paa; jeg skal kun sige, at det vidner om, at det ærede Medlem har en meget levende Phantasi; thi uden denne fortrinlige Egenskab vilde det ærede Medlem ikke have kunnet komme frem med en saadan Paastand, som at dette naturlige Forslag skulde ligne noget Saadant, som at man vilde sætte Sognerædsregnskaber paa Finantsloven. (Bregendahl: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning!) Jeg henstiller nu til Thinget, hvad man vil gjøre med Forslaget; det er stillet saaledes til 2den Behandling og begrundet saaledes, at selve Forslagsstillerne ere meget tilbøjelige til at undergive det Forandringer til 3de Behandling, naar Principet, som det gaaer ud paa at laae fast her, ved Afstemning anerkendes, og saadanne Forandringer skulle efter nøiere Overveelse selvfølgelig blive foreslaaede, hvis Forslaget bliver vedtaget.

Justitsministeren: Det ærede Medlem gjorde Indsigelse imod den Naade, hvorpaa jeg havde udtalt mig om Forholdet mellem ældre og nye Lønningslove, idet han meente, at jeg ikke skulde have Ret til at sige, at det var det samme Tilfælde, der omhandlede i de to Love. Han fremhævede Forskjellen i Reglernes Indhold. Mine Ord maae altsaa ikke have været tilstrækkelig tydelige, og jeg skal derfor sige det endnu en Gang, saa tydeligt, jeg formaaer — Mere kan jeg ikke

gjøre — og istedetfor Ordet „Tilfælde“ sige „Forhold“, et Ord, som jeg forresten troer, at jeg ogsaa sidst benyttede. Det er det samme „Forhold“, der omtales i begge Love, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt et Afdrag skal finde Sted paa Grund af Lønnings Forening paa een Haand. Naar der staaer to Love ligeoverfor hinanden, en ældre Lov og en ny Lov, og der i begge er givet en Regel for, hvorvidt der skal finde Afdrag Sted eller ikke, maa al sædvanlig Fortolkning føre til, at Lovgivningen ved at give en ny Regel har havt den ældre Regel for Die, og naar der saa er Forskjel i Reglernes Indhold, maa man sige, at den ældre Regel om dette Forhold er forandret ved den nye Regel om det samme Forhold. Derfor siger man ikke, at det er det samme Indhold; saa bliver der ingen Forskjel; men det er det samme Forhold, det samme Tilfælde, og jeg seer ikke, hvorledes man, uden at gaae Lovgivningen i 1870 for nær, kan paastaae, at den ikke meente, hvad den sagde, naar den gav en anden Regel end den, der staaer i Loven af 1860 om det samme Forhold. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Overformynderiet, som det ærede Medlem ogsaa omtalte, forekommer det mig ikke, at der i de Betragtninger, som han fremkom med, var noget Nyt, og jeg antager derfor for mit Vedkommende at kunne henholde mig til, hvad jeg tidligere har udtalt om Finantslovens naturlige Omraade i Modsetning til den Ordning, der er truffen i Loven af 26de Mat 1868.

Formanden: Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bregendahl: Jeg skal overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) indstrænke mig til den Bemærkning, at han virkelig tager feil, naar han vil tillægge mig en vidtsvævende Phantasi. Jeg maa betyde, at det netop er en Egenskab, som jeg